

Ванцаров става разума и душата на работниците в Кочериново. За него те говорят с неизказан възторг. След стъпването му в редовете на Работническата партия / около 1933 - 1935 год. / Ванцаров става ~~машинен~~ ^{машинен} ~~партиен~~ ^{действителен} в Рилското корито. Особено голяма дейност развива след Седмият конгрес на Коминтерна. Сам разпространител на доклада на Георги Димитров пред конгреса, той активно работи за утвърждаване на новия болшевишки курс в Партията. Благодарение на добрите си успехи в масовата работа на партията Ванцаров бива издигнат през 1936 год. за член на районно ръководство на партията в Дупнишка ~~районна~~ ^{окръжна}.

След уволнението му от фабриката в с. Кочериново в края на 1936 год. Ванцаров изпитва "прелестите" на безработицата. Седмици и месеци наред той обикаля софиските ~~фабрики~~ ^{фабрики} и предприятия и навсякъде получава един и същи отговор: "За комунисти работа няма". В растояние на три, четири години той сменя последователно няколко работи: работник в мелницата на Брад Бугарчеви, огняр в ВДЖ, техник в екарисажа към софийската кланница - навсякъде радушно приеман от работниците и навсякъде преследван и гонен от чорбаджиите, заради своите комунистически убеждения и прогресивна дейност. Край

През периода 1939 - 1941 год. Ванцаров е включен от партията на работа в ръководството на дружеството на машинните техники в "България", където като член на редакционната колегия на в. "Технически глас" развива активна културно-просветна и политическа работа с оглед поставените от партията задачи. Събранията и заседанията на дружеството са били превръщани от Ванцаров в места за издигане политическото съзнание на техниците. Успоредно с това, през същият период, той е бил член на партийното ръководство на подрайона в индустриалния квартал.

Иван

